zet és tagjai külön-külön is effektív szerepet kell vállaljanak és játsszanak az erdélyi magyar közösség gazdasági életének szervezésében. Tévedés ne essék, az RMKT nem mint szakmai szervezet kell közvetlenül gazdasági tevékenységet folytasson Erdély-szerte, ami azonban nem zárja ki akár saját, profitorientált tevékenységnek az elindítását. A gazdaságszervezési munkába az RMKT a szakmaiságot kell vigye, tagjainak tudásán és a társadalmi-gazdasági intézményekben elfoglalt, esetenként meghatározó helyükön, hatáskörükön keresztül.

5. A következõ, amit megfontolás tárgyává teszek újra, hogy meg kellene találni a módját és formáját a kiváló gazdasági jellegû teljesítmények elismerésének, azoknak gyakorlati, oktatási, kutatási és más vonatkozásait is beleértve.

Folytatni lehetne a gondolatsort, de talán fontosabb az, hogy miböl, hogyan lehet mûködtetni, vezetni egy olyan RMKT-t, amely megfelel az általam vázolt néhány és más kihívásnak. Nincs szándékomban sértõ választ adni, de azt gondolom, hogy ha közgazdászok, gazdasági szakemberek nem találják meg a társaság szervezésének, vezetésének legjobb módját, akkor ... a helyzet szövõdményes bajokra enged következtetni.

6. Javaslatom, hogy továbbra is meg kell õrizni az RMKT Kolozsvár központúságát, de a régiók és/vagy szakosztályok hatáskörét annak formai jellege helyett valós tartalommal kell megtölteni. A fentebb vázolt tennivalók minõségi elvégzése céljából, véleményem szerint, dinamikus ügyvezetésre van szükség, amely ügyvezetõ igazgatói és külön titkári feladatkörök bevezetését tenné szükségessé. Az utóbbi tisztséget, minden bizonnyal különösebb túlterhelés nélkül, betöltheti egy egyetemi hallgató, míg az ügyvezetõ igazgatóit szerencsés lenne olyan fõállású vagy másodállású személyre bízni, akinek idején túl elképzelései is vannak az RMKT szerepérõl, helyérõl, mûködésérõl, egyáltalán jövõjérõl – magyarán, pályáztatni kell! Természetesen az RMKT mindenfajta külsõ képviseletét és álláspontjainak megjelenítését, a tagok közgyûlése által választott elnök kell ellássa.

Befejezésül, köszönet és õszinte tisztelet az RMKT eddigi elnökének, dr. Kerekes Jenõ tanár úrnak, aki nélkül, akinek önzetlen munkája nélkül nem lett volna RMKT, és hiszem, hogy az õ bölcsessége szükséges ahhoz is, hogy a társaság valóban megújhodjék.

BODÓ BARNA:

Gomadingen és Félix-fürdõ

Gomadingent soha nem fogom elfelejteni. Na, nem azért, mert ez a Baden-Württemberg tartományi kicsiny település olyan rendkívüli környezeti-kulturális-természeti értékek letéteményese volna – szép, hercig kis telep dombok hajlatában, Némethonban aligha egyedüli. Számomra Gomadingent egyedivé azt teszi, hogy hozzásegített felismerni, látni és átérezni azt, ami Nyugat nyugodtabb tájain alighanem általános: az egyén önmagát nemcsak szakmailag, munkaerõként építi, hanem testi-lelki teljességében. Építi, mondom, mert pénzt és idõt áldoz arra, hogy megismerjen és átérezzen folyamatokat és trendeket. Az önépítés köreinkben megáll(t) a szakmai vonatkozásoknál, ami ezt meghaladta, arra a póri Keleten nem volt honnan és hogyan anyagiakat, de még idõt sem áldozni. Persze, külön szólni kellene arról, hogy mit jelent(het)ett az önépítés kommunistáéknál – de ez messzire vezetne.

Amikor felismerésemet – a talált igazságok iránti lelkesedés hangján – megosztani próbáltam nyugati friss ismerõsökkel, olyan tekintetekkel találkoztam, hogy rá kellett ébrednem, valami nincs rendben. Miért nem nagy „was ist das” egy nyugati számára az, hogy szabadságának jelentõs részét, egynegyedét képes arra fordí-